

[Ministeren for offentlige arbejder.]

visse områder med større eller mindre hyppighed sættes delvis under vand, eller hvor arealer og bygninger gradvis forsvinder i havet, efterhånden som kysten nedbrydes.

Derfor må jeg af økonomiske grunde pege på konsekvensen af, at staten generelt skulle overtage det økonomiske ansvar for at gennemføre en sikring mod disse begivenheder eller, hvad der måtte være alternativet, holde de ramte skadesløse. Den gældende lov om diger til beskyttelse mod oversvømmelse fra havet forudsætter, at det er ejerne af de ejendomme, der skal beskyttes, der må udrede udgifterne ved opførelse af et dige, men fra denne hovedregel er der i tidens løb gjort en række vigtige undtagelser, hvor staten efter konkret vurdering af forholdene er trådt til. Det er omfanget og karakteren af de interesser, der skal beskyttes, der kan føre til, at de offentlige kasser træder til.

De diger, der er anlagt i det sydvestjyske område i tiden 1910-1930, er blevet anlagt med statsstøtte, og det fremgår af lovforslagets bemærkninger, hvilke eksempler der findes. Jeg mener, at der stadig kan være opgaver at løse. Jeg mener, det er rigtigt, at staten deltager i udredningen af anlægsudgifterne, f. eks. som det sker i Sønderjylland, også med den fordelingsordning, der er truffet aftale om med Ribe amt og Sønderjyllands amt. Der er fuldkommen enighed om denne ordning, og jeg har heller ikke senere hørt fra nogen af amtsrådene, at denne ordning ikke skulle stå ved magt.

Det, jeg synes der kunne være rimelighed i man bl. a. drøftede, er selvfølgelig dette, om man på en eller anden måde skaffede et langstrakt lån for ikke at påvirke selve den lokale befolkning for kraftigt i en kortere periode, og her er en ting, man nok skulle tage op.

I spørgsmålet om afvandingen i Ribeområdet er der jo også et indvandsproblem. Det kan lade sig løse på flere måder, sådan som det naturligvis også er tilfældet nede i Tønder Marsk, og man er altså inde i en vurdering. I stormflodsudvalgets betænkning er der lagt op til et valg mellem digeforstærkning og anlæg af et tilbagetrukket dige. Digeforstærkningen anbefales, bl. a. fordi man herved også kunne skabe de bedste forudsætninger for den ønskelige afvan-

ding af Ribemarsken, som det hedder ordret. Derfor tror jeg ikke, at det er rigtigt, at den valgte digesikkerhedsløsning i Ribe Marsk ikke skulle skabe gode forudsætninger for indvandsproblemet's løsning også.

I øvrigt gælder det vel i denne henseende som i andre, at man må begynde et sted. Landbrugsministeriet har sat sagen om indvandsproblemet's løsning i bero på valg af digesikkerhedsløsning, og når dette er vedtaget, kan vi gå i gang med at finde ud af, hvilken afvandsløsning der kan ske i Ribe amt. Naturligvis kan det under en detailprojektering af digeanlægget blive aktuelt at samordne dette med de foranstaltninger, man ønsker at træffe til en løsning af indvandsproblemet, sammen med landbrugsministeriet.

Også hr. Dohrmann kan jeg takke for tilslutning, jeg tror for første gang i noget tilfælde, men med den form for tilslutning og de bemærkninger, der faldt, kunne man såmænd godt have ønsket sig at være den foruden, for når hr. Dohrmann siger, at vejen fra Sønderjylland til minister og embedsmænd er lang og trang, er det, hvad jeg vil karakterisere som en lodret usandhed. Jeg har i den tid, jeg har beskæftiget mig med disse ting, fra det øjeblik stormflodsbetænkningen kom, adskillige gange været i Sønderjylland, jeg har set tingene på stedet, jeg har forhandlet med de sønderjyske amtsråd. Der er ikke noget som helst, der er blevet forsinket. Derfor kunne vi bebude dette lovforslag allerede i åbningstalen og fremsætte det nu, og når der ikke foreligger et forslag om Højerdiget, skyldes det ganske simpelt, at Sønderjyllands amtsråd ønskede en udsættelse, fordi der var nogle nye undersøgelser, man ville i gang med. Dette og intet andet er sandheden om dette, og så behøver man ikke at prøve på at få nogle billige stemmer i Sønderjylland på den konto.

Så skal jeg sige til hr. Ingomar Petersen i spørgsmålet om, hvem der skal bestemme, og sikkerhedsgrundlaget, at når vi går ud fra de 200 år som det afgørende, er det, fordi man regner med, at det efter forstærkningen skulle have en styrke til en middeltidsafstand på 200 år; efter de beregninger, der danner basis for fastsættelsen af denne middeltidsafstand, vil vandstanden den 3. januar i år svare til den, der vil indtræde med et mellemrum på 80-90 år, og lovför-